

Romance v srpnu

RECENZE ROMANCE PRO KŘÍDLOVKU

Režisérka a vedoucí osobnost divadla Aldente **Jitka Vrbková** zrealizovala další site specific projekt pod širým nebem. Po ryze autorských inscenacích jako např. Na hlídce u třešňového piana či Píseň pro pannu nastudovala volnou variaci Romance pro křídlovku Františka Hrubína. Inszenaci tentokrát zasadila do Tyršova sadu. Křídlovku vyměnila za saxofon a nechala básnickou skladbu slov a industriálního zvuku kolotočů (tvořených ešusem narážejícím na rozjetý bicykl) linout mezi 11. a 15. srpnem.

Pout' vnese do malého městečka poetický náboj. Změní tím i dosavadní život Františka (**William Valerián**), který se díky tomu setkává s kolotočářkou Terinou (**Barbora Remišová**). Jejich platonický, pomíjivý vztah kazí snahy dravé Tonky (**Andrea Horská**), která Františka neustále uhání. Mužský protiklad Františka tvoří obhroublý kolotočář Viktor (**Tomáš Král**), který zase nenasytně kouká po Terině. Nakonec Františkův Dědeček (**Václav Dvořák**) blouzní mimo všechny časové a prostorové kategorie příběhu, povídá si s mrtvými a hledá domov. Nechtěně tak milence stále ruší. Autorky dramaturgie **Veronika Pospíšilová** a samotná Jitka Vrbková tak zredukovaly postavy na úroveň vztahů. Zůstává zachována hlavní příběhová osa — vztah Teriny a Františka. Redukcí ostatních postav víc prostoru získávají jejich protějšky Tonka a Viktor.

Přítomnost Dědečka ozvláštňuje lyrickou atmosféru a vnáší do inscenace magický, cizokrajný prvek. Do básnických obrátů, které si špitají František s Terinou, opakuje nesmyslná přání návratu domů. Jakoby tím očekával příchod smrti. Vrcholně poetickou pasáž tvoří jeho prozření, kdy rozpozná své okolí i blízké a skoná. Dědečkovy neustálé opakování replik zrcadlí celou strukturu inscenace a do jisté míry i poetiku Aldente. Nejen jeho postava, ale všechny se cyklicky navrací ke svým replikám a jejich násobením a rozvíjením posouvají děj dál. Vytváří jemnou příběhovou linii poskládanou s jednotlivých prchavých okamžiků setkávání. V Romanci pro křídlovku se objevuje další rys dramaturgického a režijního uvažování souboru. Slučování postav, podobné jako v Manon (stále na repertoáru divadla). Vrbková zde spojuje postavu Viktora a Terinina otce.

Výrazně stylizovaná, lyrická črta s minimalistickou výpravou (scéna a kostýmy Zuzana Hejtmánková), která stejně jako předešlé projekty divadla Aldente, staví na komplikované rytmy a koncentrovaném herectví. Ač je třeba zdůraznit, že jsou to právě ženské hrdinky a jejich osudy, které inscenacím Jitky Vrbkové dominují.

Martin Macháček, New Express, září 2011